

[Hans Rasmussen.]

institutionen. Professor Munch-Petersen sagde i en Artikel i den københavnske Presse — jeg tror, det var en Gang i Fjor Sommer, den stod offentliggjort i Berlingske Tidende:

„I de Aar, Nævningerne nu har haft Lejlighed til at virke her hos os, tør de i alt væsentligt siges at have bekræftet de Forventninger, der sættes til dem. Deres Virksomhed har vel været Genstand for adskillig Kritik, der i øvrigt foruden den Forudindtaget, som i mange Kredse altid vil møde saadanne Nutidsindretninger, for en væsentlig Del skyldes utilstrækkeligt Kendskab hos Publikum (eller hos dem, der skulde vejlede det), Ukendskab til de nærmere Enkeltheder i de Sager, der kritiseres, eller for Juristernes Vedkommende, at de ikke ret kan forsones sig med den Indskrænkning i deres Magtomraade, som Institutionen unægtelig betyder, men tror, at deres gamle Juristlatin stadig skal være det ene saliggørende.“

Det var Professor Munch-Petersens Opfattelse, hans Værdsættelse af den Kritik, der paa forskellige Maader gøres gældende overfor Nævningeinstitutionen. Der tales om, at Nævninger tager fejl, og derfor, siges der fra visse Sider, skal man søge at komme væk fra dem. Ja, der er Folk, der mener, at det danske Folk ikke er modent til en saadan Institution. Hvis jeg ikke tager fejl, har den ærede Kollega, der plejer at være Venstres Ordfører her i Spørgsmaalet om Retsplejelovgivning, det ærede Medlem Hr. Vagn Bro, ved visse Lejligheder ude i Landet talt paa denne Maade. Jeg tror i alt Fald ikke, jeg husker fejl, naar jeg nævner hans Navn i denne Forbindelse; og jeg mener at have Lov til at hævde, at det ærede Medlem har gjort opmærksom paa Synspunkter af den Art. En saadan Falliterklæring kan jeg paa ingen Maade være med til at underskrive Rigtigheden af.

Men det ærede Medlem Hr. Vagn Bro staar ikke ene i sit kritiske Syn paa Nævningeinstitutionen. Lad mig have Lov til at anføre, at en anden æret Kollega, et andet æret Medlem af det høje Ting, det ærede Medlem Hr. Elmquist, for ikke lang Tid siden delagtiggjorde Offentligheden i sine Synspunkter med Hensyn til Nævningeinstitutionen. Det ærede Medlem fortalte i flere af vore største Venstreblade efter en Hjemkomst fra en Udenlandsrejse, at han var paa det rene med, at Nævningeinstitutionen var noget forkasteligt, noget forkert. Det ærede Medlem fremsatte i en

Udtalelse til Offentligheden sin Værdsættelse af Nævningeinstitutionen i nogle Udtryk, som jeg gerne vil have Lov at fremdrage et lille Udsnit af. Det ærede Medlem udtaler overfor Pressen bl. a.:

„Et af Dogmerne fra den anden Tidsalder: Folkets Indflydelse gennem Nævninge paa Spørgsmaalet Skyld eller ikke Skyld, kom halsende en Postgang bag efter. Det var en Gang blevet et politisk Slagord; til at være god Demokrat krævedes, at man hyldede det.“

Jeg ved ikke, hvorvidt det er blevet krævet; jeg ved ikke, om det har været Maalestocken for, hvorvidt en Mand eller Kvinde kunde være en god Demokrat, at vedkommende stillede sig paa dette Standpunkt; men jeg ved, at det har spillet en betydelig Rolle for Demokratiet i Danmark at faa indført Adgang for Offentligheden, for Publikum, til ikke blot at kontrollere Retsplejen, men til at være direkte med i dens Udøvelse. Men det ærede Medlem betragter det paa den Maade, som jeg her citerede, regner det som noget gammelt, noget overgemt, som ved et Uheld er blevet hængende her hos os i det offentlige Liv, som noget utidssvarende. Som det moderne Menneske, det ærede Medlem aabenbart er, udtaler han videre, at det gælder at slippe væk hurtigst muligt fra dette overgemte gamle, dette, som er kommet en Postgang for sent. Og han udtaler i den paagældende Artikel overfor Offentligheden følgende:

„Efter min Mening burde vi gøre Skridtet fuldt ud og helt gaa over til Meddomsmænd i alle Straffesager.“

Ja, et saadant Skridt er det ærede Medlem parat til at gøre. Det er maaske ikke ubetimeligt — skønt det skulde synes nødvendigt — at gøre opmærksom paa, at der jo foreløbig er en lille Ting i Vejen, nemlig en Grundlovsbestemmelse, og den henstiller jeg at man dog indtil videre ikke ser ganske bort fra. Jeg tillader mig at gøre denne Henstilling, ikke mindst overfor de ærede yngre Venstremænd, der er saa ivrige efter at varetage Grundlovens Krav, hver Gang der er Spørgsmaal om at pille lidt ved Jordbesiddelsen i Danmark. Naar der rejses Spørgsmaal af denne Art, rækker de begge Hænder i Vejret rundt om paa Landets Talerstole og siger: Vig bort fra os; husker I ikke paa Grundloven? Grundloven er over os alle. Pil endelig ikke ved Grundlovens Bestemmelser. Gør endelig ikke Angreb paa Ejendomsretten, gaa væk med Tale af den Art. Det ser noget mærkeligt ud, samtidig med at der er yngre Venstremænd, der, naar Spørgsmaalet om vor Retspleje rejser sig, er